

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HATÁROZATAI

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG HIVATALOS LAPJA

TARTALOM

3260/2014. (X. 20.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	1414
3261/2014. (X. 20.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	1417
3262/2014. (X. 20.) AB végzés	alkotmányjogi panasz visszautasításáról	1419
3263/2014. (X. 20.) AB végzés	alkotmányjogi panasz eljárás megszüntetéséről	1421

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG TANÁCSAINAK A MAGYAR KÖZLÖNYBEN KÖZZÉ NEM TETT HATÁROZATAI ÉS VÉGZÉSEI

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3260/2014. (X. 20.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

1. Az Alkotmánybíróság a lelkiismereti és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról szóló 2011. évi CCVI. törvénynek – az 52. §-a által megállapított – 34. § (1) bekezdése alkalmazhatóságának kizárására irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.
2. Az Alkotmánybíróság a lelkiismereti és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról szóló 2011. évi CCVI. törvénynek a 2013. július 31-ig hatályos 35. § (3) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítására és alkalmazhatóságának kizárására irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.
3. Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Törvényszék 7.Pk.60.345/2010/6. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó egyház a Fővárosi Törvényszéknél 2013. február 6-án, illetve az Alkotmánybíróságnál 2013. február 8-án benyújtott alkotmányjogi panaszában az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése alapján a lelkiismereti és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról szóló 2011. évi CCVI. törvény (a továbbiakban: Ehtv.) 7. § (1) és (4) bekezdése, 14. §-a, 33–35. §-a alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését; továbbá az Abtv. 27. §-a alapján a Fővárosi Törvényszék 7.Pk.60.345/2010/6. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését indítványozta.
- [2] A Fővárosi Törvényszék által továbbított indítvány 2013. március 22-én érkezett meg az Alkotmánybíróságra. Az indítvány benyújtása és a Fővárosi Törvényszék általi továbbítása közötti időszakban az Alkotmánybíróság az Ehtv.-nek az indítvánnyal érintett egyes rendelkezései megsemmisítéséről a 6/2013. (III. 1.) AB határozatban (a továbbiakban: Abh.) döntött. A vallási közösségek jogállásával és működésével kapcsolatos törvényeknek az Alaptörvény negyedik módosításával összefüggő módosításáról szóló 2013. évi CXXXIII. törvény (a továbbiakban: Ehtvmód.) 2013. augusztus 1-jei, illetve szeptember 1-jei hatállyal módosította az Ehtv.-nek az indítvánnyal érintett rendelkezéseit, valamint a törvény több, folyamatban lévő, illetve befejezett ügyekre vonatkozó átmeneti rendelkezését is. A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság az indítvány kiegészítésére hívta fel az indítványozót.
- [3] 2. Az indítványozó a kiegészített indítványban az Ehtv.-nek az alkotmányjogi panasz előterjesztésekor hatályos 34. §-a és 35. §-a, valamint a bírói döntés vonatkozásában tartotta fenn a kérelmet.
- [4] A támadott bírói döntés az Ehtv.-nek a 2012. november 8-án hatályos 34. § (1) bekezdésére, illetve 35. § (3) bekezdésére hivatkozott, amelyet utóbb részben az Abh. megsemmisített, részben az Ehtvmód. módosított, ezért az ezek vonatkozásában fenntartott – megsemmisítésre irányuló – indítványokat az Alkotmánybíróság az

egyedi ügyben történő alkalmazhatóság kizárására, illetve alaptörvény-ellenesség megállapítására és alkalmazhatóság kizárására irányuló indítványként bírálta el.

- [5] Az indítványozó a kiegészített indítványban az eljárás megindítását a következőkkel indokolta: az indítványozó 2010. július 6. óta nyilvántartásba vett egyházként működött. Az indítványozó 2012. február 29-ig nem nyilatkozott az Ehtv. akkor hatályos 35. §-a szerint továbbműködési szándékáról, ezért a Fővárosi Törvényszék a támadott végzésben – állítása szerint – elrendelte kényszer-végelszámolását. Az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege az indítványozó szerint egyrészt az volt, hogy elveszítette a korábbi egyházi jogállását, másrészt a kényszer-végelszámolás keretében jogutód nélküli megszüntetését is elrendelte a bíróság. Bár az egyházi státusz nem feltétele a vallás kollektív gyakorlásának, de mindenképpen része a vallásszabadság kollektív oldalának. A támadott bírósági végzés következtében az adott vallási csoport tagjai nem gyakorolhatják a vallásszabadság alapvető jogát intézményesen, szervezeti formában. Az indítványozó szerint a törvény támadott rendelkezései az előbbiek miatt az Alaptörvény VII. cikkét és XXVIII. cikk (7) bekezdését sértik.
- [6] Az indítvány szerint a támadott bírói döntés azért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel, mert annak alapját alaptörvény-ellenes jogszabályi rendelkezések adják. (A bíróság a végzés végrehajtását az alkotmányjogi panasz benyújtására tekintettel az indítványozó kérelmére utóbb felfüggesztette.)
- [7] 3. Az Abtv. 56. § (1)–(2) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság az ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról; ennek keretében megvizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.
- [8] 3.1. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján akkor fordulhat alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be.
- [9] Az Abtv. 27. § alapján az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet az ügy érdemében hozott vagy a bírósági eljárást befejező egyéb alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben fordulhat alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz, ha a döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti.
- [10] Az Alkotmányjogi panasz benyújtásának mindkét esetben feltétele, hogy az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [11] 3.2. Az Ehtv.-nek az 52. §-a által megállapított 34. § (1) bekezdése szerint a törvény mellékletében meghatározott egyházak és azok vallásos célra létrejött önálló szervezetei kivételével valamennyi, a lelkiismereti és vallásszabadságról, valamint az egyházakról szóló 1990. évi IV. törvény alapján nyilvántartásba vett szervezet és annak vallásos célra létrejött önálló szervezete (a továbbiakban együtt: szervezet) 2012. január 1-jétől egyesületnek minősül.
- [12] Az Ehtv. 2013. július 31-ig hatályos 35. § (3) bekezdés *b*) pontja alapján a bíróság a szervezetet a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 2012. február 29-én hatályos 116. § (3)–(6) bekezdésének, 117. §-ának és 118. §-ának alkalmazásával kényszer-végelszámolási eljárás keretében jogutód nélkül megszünteti, ha a szervezet 2012. február 29-éig a továbbműködéséről nem vagy nemlegesen nyilatkozott.
- [13] Az egyesülési jogról, a közhasznú jogállásról, valamint a civil szervezetek működéséről és támogatásáról szóló 2011. évi CLXXV. törvény (a továbbiakban: Civil tv.) 2014. március 14-ig hatályos 9. § (1) bekezdése szintén úgy rendelkezik, hogy a civil szervezet végelszámolására – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a Ctv. rendelkezéseit, kényszer-végelszámolására a Ctv. 2012. február 29-én hatályos 116. § (3)–(6) bekezdését, 117. §-át és 118. §-át a Civil tv.-ben szabályozott eltérésekkel kell alkalmazni.
- [14] A Ctv. 116. § (6) bekezdése alapján a kényszer-végelszámolásra a törvény végelszámolásról szóló VIII. fejezetének szabályait – a kényszer-végelszámolásról szóló 7. címben foglalt eltérésekkel – kell alkalmazni.
- [15] A Ctv. 116. § (3), (4) és (6) bekezdésének, 117. § (3) bekezdésének, 101. § (1) bekezdésének, 102. § (1) és (2) bekezdésének, 62. § (1) bekezdésének, valamint a Civil tv. 9. § (1) és (3) bekezdésének együttes értelmezése alapján a bíróság a kényszer-végelszámolás elrendeléséről végzést hoz, amelyben fel kell tüntetni a végelszámolás kezdő időpontját, a végelszámoló nevét és lakóhelyét (ha a végelszámoló nem természetes személy, akkor a cégnevét, a székhelyét, a cégjegyzékszámát és a megbízásából eljáró természetes személy nevét és lakóhelyét), a civil szervezet ügyintéző és képviselői szerve jogviszonyának megszűnését, valamint a hitelezőknek szóló

- felhívást, hogy követeléseiket a közzétételtől számított negyven napon belül a végelszámolónak jelentsék be. A végzés közzétételéről a bíróság a civil szervezetek bírósági nyilvántartásáról és az ezzel összefüggő eljárási szabályokról szóló törvényben meghatározott országos névjegyzék útján gondoskodik. A végelszámolás elrendelésekor a nyilvántartásban a „v.a.” toldatot fel kell tüntetni. A kényszer-végelszámolás jogerős elrendelésével összefüggő változásokat a bíróság hivatalból jegyzi be és teszi közzé.
- [16] A kényszer-végelszámolás során a szervezet legfőbb szerve nem dönthet a szervezetnek a végelszámolási eljárás alatti működtetéséről, illetve a végelszámolási eljárás megszüntetéséről. A végelszámolás kezdő időpontját követően a szervezet szervei nem hozhatnak a végelszámolás céljával ellentétes döntéseket. Főszabályként a bíróság sem dönthet a jogerősen elrendelt kényszer-végelszámolás megszüntetéséről. A kényszer-végelszámolási eljárás lefolytatása után pedig a szervezet nyilvántartásból való törlésének van helye.
- [17] 3.3. Az Alkotmánybíróságnak a 27/2014. (VII. 23.) AB határozatban (a továbbiakban: Abh2.) összegzett joggyakorlata szerint „a hitgyakorlás, általában a hitélet társadalmilag kialakult tipikus intézménye az intézményesült egyház (vallási közösség). Ezért a vallásszabadsághoz való jog speciális területét képezi a vallásszabadság és annak intézményesített formában történő közösségi gyakorlása.” {Abh., Indokolás [126]; Abh2., Indokolás [38]} Az Alaptörvény „VII. cikk (2) bekezdése [...] azt biztosítja, hogy az azonos hitelveket követők vallásuk gyakorlása céljából – az egyesülési jog alapján létrehozható szervezeti formák mellett – szabad elhatározásuk szerint, alanyi jogon igénybe vehetik az állami jog által »vallási közösség«-ként meghatározott jogi formát is.” {Abh2., Indokolás [40]} Az Alkotmánybíróság rámutatott, hogy „[e]gy vallási csoport számára a »vallási közösség« jogállás [...] olyan lényeges jogosultság, amely szorosan összefügg a vallásszabadsághoz való joggal” {Abh2., Indokolás [47]}; a jogi személyként való folyamatos működés lehetősége ehhez képest még alapvetőbb követelményként értékelhető.
- [18] Mivel a kényszer-végelszámolási eljárás a vallási közösség működését önmagában is korlátozza, végső soron pedig annak jogutód nélküli megszűnését eredményezi, a kényszer-végelszámolási eljárás megindulása a vallási közösség (és tagjai) vallásszabadsághoz való jogát hátrányosan érinti, ezért a kényszer-végelszámolást elrendelő bírósági végzéssel, illetve az abban alkalmazott jogszabályokkal szemben – a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségek kimerítése után és az egyéb törvényi feltételek teljesítése esetén – alkotmányjogi panasz indítvány benyújtásának lehet helye.
- [19] 3.4. A jelen ügyben támadott végzésben a bíróság az indítványozót nyilvántartási ügyében arról tájékoztatta, hogy kényszer-végelszámolási eljárás keretében jogutód nélkül megszünteti, továbbá felhívta a szervezet képviselőjét a szervezet adószámának bejelentésére és a végelszámolói (összeférhetetlenségi és kizáró körülményekről tett) nyilatkozat benyújtására. A bíróság a végzésben azt is jelezte, hogy amennyiben a szervezet jelenlegi képviselője a végelszámolói megbízást nem kívánja, illetve kellő alapos indokkal nem tudja visszautasítani, annyiban őt rendeli ki végelszámolónak; ellenkező esetben más személy (további javaslat hiányában felszámoló szervezet) kirendeléséről dönt.
- [20] Az Alkotmánybíróság a támadott végzés és a vonatkozó törvényi szabályok tartalmi összevetése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a támadott végzés nem a kényszer-végelszámolás elrendeléséről szóló végzés ezért önmagában lényegesen nem befolyásolta az indítványozó helyzetét, jogait, így ez alapján az Alaptörvényben biztosított hivatkozott jogának sérelme sem következhetett be.
- [21] Az Alkotmánybíróság az előbbieket mellett megállapította, hogy a bíróságnak az ügyben hozott támadott végzése – a fenti okokból – nem minősül az ügy érdemében hozott döntésnek, és az eljárást befejező egyéb döntésnek sem tekinthető, ezért az indítvány ebben az elemében az Abtv. 27. §-ába foglalt további feltételt sem teljesíti.
- [22] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány a befogadhatóság törvényben előírt tartalmi feltételeinek – sem a végzést, sem az abban hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket támadó elemét tekintve – nem felel meg, ezért azt az Alkotmánybíróság az Ügyrend 30. § (2) bekezdés c) pontja, illetve h) pontja alapján az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2014. október 14.

Dr. Stumpf István s. k.,
tanácsvezető,
előadó alkotmánybíró

Dr. Balogh Elemér s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/202/2013.

• • •

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3261/2014. (X. 20.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Gfv.VII.30.171/2013/13. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó gazdasági társaság jogi képviselője útján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt nyújtott be, melyben kérte a Kúria Gfv.VII.30.171/2013/13. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését. Indítványozta azt is, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 28. § (1) bekezdése alapján vizsgálja meg a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 20. § (2) bekezdésének első mondata, „az egyezséghez nem járultak hozzá, vagy” szövegrészének, valamint a 21/A. § (3) bekezdése második mondat „Az egyezséget jóváhagyó végzés ellen perújításnak nincs helye” mondatrészének Alaptörvénnyel való összhangját.
- [3] A panasz alapjául szolgáló ügyben az indítványozó jogi személy az adós kérelmére 2011. május 11-én elrendelt csődeljárásban hitelezőként járt el. A csődeljárás során az adós és a hitelezők között létrejött csődegyezséget 2012. május 2-án a Fővárosi Törvényszék a 9.Cspk.01-11-000024/64. számú végzésével jóváhagyta és a csődeljárást befejezetté nyilvánította. Az elsőfokú bíróság végzése ellen előterjesztett fellebbezés eredményeként a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla a 11.Cspkf.43.626/2013/3. számú végzésében az elsőfokú bíróság 9.Cspk.01-11-000024/64. számú végzését megváltoztatta és a csődeljárást megszüntette. Döntését – többek között – azzal indokolta, hogy a csődegyezség tartalmában nem felelt meg a Cstv. rendelkezéseinek, mivel az a hitelezők igényérvényesítési jogaikról való általános és teljes joglemondását tartalmazta, ezáltal az a végzés meghozatalakor hatályos Polgári törvénykönyvben rögzített joggal való visszaélés tilalmába ütközik. A felülvizsgálati eljárás eredményeként a Kúria a Gfv.VII.30.171/2013/13. számú végzésében a Fővárosi Ítéltábla végzését hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság 9.Cspk.01-11-000024/64. számú végzését helybenhagyta. A Kúria végzésének indokolásában rámutatott arra, hogy a csődegyezség elfogadása nem minősíthető joggal való visszaélésnek, mert nem az igennel szavazó hitelezők kényszerítették joggal való lemondásra az azzal egyet nem értő kényszeregyezséges hitelezőket, hanem a Cstv. 20. § (2) bekezdése, amely szerint az egyezség kiterjed rájuk is, amennyiben az adós megkapja a hitelezők szavazatának a Cstv. 20. § (1) bekezdésében meghatározott arányát.
- [4] 2. Az indítványozó ezt követően fordult az Alkotmánybírósághoz. Panaszában azt kifogásolta, hogy a Kúria jogértelmezése – és a Cstv. 20. § (1) bekezdése – lehetővé teszi, hogy „a hitelezők lemondjanak jogaikról (eljárási

- jogérvényesítésről), és ez azokra is kiterjed, akik kisebbségben maradtak (azaz ebbe nem egyeztek bele)”. Ez az értelmezés, valamint a Cstv. támadott rendelkezése meglátása szerint amellet, hogy „jelentős anyagi veszteséget eredményez a kisebbségben maradt hitelezők részére”, több alaptörvényi rendelkezésbe ütközik.
- [5] A panaszos a Cstv. 21/A. § (3) bekezdésével összefüggésben azt is kifogásolta, hogy a kisebbségben maradt hitelezők nem élhetnek jogorvoslattal az egyezséget jóváhagyó végzés ellen. Az indítványozó, bár elsődlegesen a Kúria végzésének megsemmisítését kérte, alkotmányjogi panaszában leginkább azt kifogásolta, hogy a Cstv. támadott rendelkezései alaptörvény-ellenesek.
- [6] Alkotmányjogi panaszában előadta, hogy a Kúria sérelmezett végzése, valamint a Cstv. támadott rendelkezései sértik az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvét, a XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes hatósági eljárás-hoz való jogát, a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljárás-hoz való jogát.
- [7] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint elsőként az alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényi feltételeinek fennállását vizsgálta meg.
- [8] 3.1. Az indítványozó alkotmányjogi panaszát az Abtv. 27. §-ára alapozza, amely szerint alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [9] Az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, továbbá jogosultnak és érintettnek is tekinthető, mivel saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztette elő az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszt.
- [10] A panaszos az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn belül terjesztette elő az indítványt.
- [11] 3.2. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. Az indítványozó megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó Abtv. 27. §-át, valamint kifejezett kérelmet terjesztett elő a Kúria végzésének megsemmisítésére is.
- [12] Az indítványozó ezzel összefüggésben az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének, a XXIV. cikk (1) bekezdésének, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére hivatkozott.
- [13] Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének sérelmével kapcsolatban az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya esetén – lehet alapítani [3268/2012. (X. 4.) AB végzés, 1657, 1658–1659.; legutóbb megerősítve: 3142/2014. (V. 9.) AB végzés, Indokolás [26]]. Tekintettel arra, hogy az indítványozó a jogbiztonság sérelmét nem e két kivételes esetre való hivatkozással állította, az alkotmányjogi panaszt az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésre hivatkozással nem lehetett befogadni.
- [14] Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes hatósági eljárás-hoz való jog sérelmével összefüggésben az Alkotmánybíróság korábban már rámutatott arra, hogy az Alaptörvény e rendelkezése a hatósági, s nem a bírósági eljárásokra vonatkozik [3181/2013. (X. 9.) AB végzés, Indokolás [40]; 3193/2013. (X. 22.) AB végzés; Indokolás [14]]. Az Alkotmánybíróság azt is megállapította már, hogy bírósági hatáskörbe tartozó eljárás során az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését érintő jogsérelme az indítványozónak elvileg sem keletkezhet [3181/2013. (X. 9.) AB végzés, Indokolás [40]]. Erre figyelemmel megállapítható, hogy a panasz ezzel az alaptörvényi rendelkezéssel kapcsolatban nem vizsgálható.
- [15] Az indítványozó hivatkozott az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljárás-hoz való jog sérelmére is. A panaszos indítványa az Alkotmánybíróság főtítkárnak hiánypótlási felhívására küldött kiegészítő indítványában foglaltak ellenére sem felel meg a határozott kérelem minden feltételének. A panaszos nem indokolta az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjának megfelelően, hogy a Kúria végzése miért és mennyiben sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, így az alkotmányjogi panasz e tekintetben sem volt befogadható.
- [16] 3.3. Az Abtv. 28. § (1) bekezdése alapján az indítványozó kérte a Cstv. 20. § (2) bekezdésének első mondata, „az egyezséghez nem járultak hozzá, vagy” mondatrészének, valamint a 21/A. § (3) bekezdése második mondat „Az egyezséget jóváhagyó végzés ellen perújításnak nincs helye” mondatrészének megsemmisítését is. Az Alkotmánybíróság korábban rámutatott arra, hogy az Abtv. 28. § (1) bekezdésére való hivatkozás nem minősül

önálló indítványi elemnek, így nem dönt külön e kérelem befogadása tárgyában {3161/2014. (V. 23.) AB végzés, indokolás [14]}. Az Alkotmánybíróság így jelen indítvány esetében sem vizsgálta az Abtv. 28. § (1) bekezdésére alapozott másodlagos kérelem befogadási feltételeinek fennállását.

- [17] Mindezekre figyelemmel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h*) pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (3) bekezdésében előírtakra is, visszautasította.

Budapest, 2014. október 14.

Dr. Stumpf István s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balogh Elemér s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/283/2014.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3262/2014. (X. 20.) AB VÉGGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 199. § (1) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban Abtv.) 26. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő, melyben kérte az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 199. § (1) bekezdése (a továbbiakban Eütv.) alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését. Az indítványozó másodlagos kérelmében a Fővárosi Ítéletábla 2.Pf.21.269/2013/5. számú ítéletének megsemmisítését kérte, amennyiben az Alkotmánybíróság megállapítja az Eütv. támadott rendelkezésének alaptörvény-ellenességét.
- [2] A panasz alapjául szolgáló ügy tényállása szerint az indítványozót – aki gondnokság alá helyezésre irányuló eljárás hatálya alatt állt – 2006. április 11-én gyámhivatali határozat alapján az egyik egészségügyi intézmény pszichiátriai osztályára szállították a rendőrség közreműködésével. A beszállítást megelőzően a panaszos kezelőorvosa egy pszichiátriai osztályra történő beutalási javaslatot állított ki, amely azt tartalmazta, hogy a beteg (panaszos) agresszív viselkedést tanúsított.
- [3] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában azt kifogásolja, hogy esetében az Eütv. 199. § (1) bekezdése szerinti ún. sürgősségi gyógykezelésre került sor. Az említett rendelkezés szerint, ha a pszichiátriai beteg közvetlen veszélyeztető magatartást tanúsít, és ez csak azonnali pszichiátriai intézeti gyógykezelésbe vétellel hárítható el, az észlelő orvos közvetlenül intézkedik a beteg pszichiátriai intézetbe szállításáról, melynél szükség esetén a rendőrség közreműködik. Az indítványozó sérelmezte, hogy az Eütv. 199. § (1) bekezdésében előírt „észlelésre” az ügyében nem közvetlen vizsgálat alapján, hanem úgy került sor, hogy a beutaló kiállítását megelőzően több

mint egy héttel, 2006. április 3-án tájékoztatta a panaszos ideiglenes gondnoka a kezelőorvost az indítványozó viselkedéséről. A panaszos érvelése szerint „alaptörvény-ellenes, hogy az Eütv. nem szabályozza az észlelés módját és formai követelményeit, sőt az észlelés közvetlen, személyes voltát sem követeli meg.” A panaszos álláspontja szerint az Eütv. „elmulasztja” azon garanciális szabályok kimondását, amely alapján a beteg közvetlen veszélyeztető állapota megállapítható, ezáltal sérül az Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jog, a IV. cikk (1) és (2) bekezdésében foglalt szabadsághoz, személyi biztonsághoz való jog, valamint az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése is.

- [4] 2. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint elsőként az alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényi feltételeinek fennállását vizsgálta meg.
- [5] 2.1. Az indítványozó alkotmányjogi panaszát az Abtv. 26. § (1) bekezdésére alapozza, amely szerint az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [6] Az indítványozó az alkotmányjogi panaszával összefüggő ítéletet 2014. március 11-én vette át, míg alkotmányjogi panasz 2014. május 8-án, határidőn belül érkezett az elsőfokú bíróságra.
- [7] Az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, mivel az alkotmányjogi panaszával érintett, másodfokon hozott ítélet rendes jogorvoslattal nem támadható.
- [8] 2.2. Az Alkotmánybíróság további vizsgálata során megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz befogadásának feltételei a következők miatt nem állnak fenn. Az indítvány tartalmát illetően az alkotmányjogi panasz valójában mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség megállapítására irányul. Az Abtv. 46. § (1)–(2) bekezdése szerint azonban az Alkotmánybíróság mulasztással előidézett alaptörvény-ellenességet – egyéb hatásköreiben eljárva – csak mint jogkövetkezményt állapíthat meg. Ebből következően külön mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség fennállásának megállapítására irányuló indítvány előterjesztésére az Abtv. hatálybalépése óta nincs jogszabályi lehetőség {3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [62]}.
- [9] Tekintve, hogy a panaszos másodlagos kérelmében a Fővárosi Ítéletábrla 2.Pf.21.269/2013/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését az Eütv. 199. § (1) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítása esetén kérte, így azt az Alkotmánybíróság nem vizsgálta.
- [10] A fentiek alapján az Alkotmánybíróság – az Abtv. 50. § (1) bekezdése, 56. § (3) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján eljárva – az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés c) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2014. október 14.

Dr. Stumpf István s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balogh Elemér s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1065/2014.

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3263/2014. (X. 20.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz eljárás megszüntetéséről

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla 8.Pkf.26.298/2013/4. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panasz eljárást megszünteti.

I n d o k o l á s

- [1] Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján az Alkotmánybíróságra 2014. január 17-én érkezett alkotmányjogi panaszában a Fővárosi Ítéltábla 8.Pkf.26.298/2013/4. számú másodfokú végzése, valamint ezzel összefüggésben a Fővárosi Törvényszék 12.Pk.60.325/2013/5. számú elsőfokú végzése megsemmisítését kérte.
- [2] Az indítványozó mint megválasztott elnök a Magyar Kétfarkú Kutya Párt nyilvántartásba vétele iránti kérelmet terjesztett elő a Fővárosi Törvényszéken. A nyilvántartásba vétele iránti kérelmét a bíróság elutasította, miután úgy értékelte, hogy a kérelmező a kérelem hiányainak pótlására történt felhívásnak nem teljes mértékben tett eleget és a benyújtott alapszabálynak törvénysértő rendelkezései alapján a nyilvántartásba vételére nem kerülhetett sor. A kérelmező fellebbezése nyomán eljáró Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.
- [3] Az indítványozó álláspontja szerint a bíróság a névvalódiság és a névszabatosság követelményét oly tágan értelmezte, amely a feltétlenül szükségesnél jobban korlátozta az egyesüléshez való jogot, ami az Alaptörvény VIII. cikk (2)–(3) bekezdéseinek sérelméhez vezetett.
- [4] Az indítványozó a 2014. június 26-án az Alkotmánybírósághoz érkezett beadványában az alkotmányjogi panaszát visszavonta arra hivatkozással, hogy a Kúria felülvizsgálati eljárásban a Pfv.IV.20.358/2014/3. számú végzésével a támadott jogerős végzést hatályon kívül helyezte, és az elsőfokon eljáró bíróságot új eljárásra utasította.
- [5] Tekintettel arra, hogy az indítványozó az indítványát visszavonta, valamint, hogy rendkívüli jogorvoslat folytán a Kúria a megtámadott bírói döntést hatályon kívül helyezte, illetve az eljáró bíróságot új eljárásra utasította, az ügy nyilvánvalóan okafoyottá vált, ezért az Alkotmánybíróság az Abtv. 53. § (6) bekezdése, 59. §-a, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjének 67. § (2) bekezdés c) és d) pontja alapján az előtte folyamatban lévő eljárást megszüntette.

Budapest, 2014. október 14.

Dr. Stumpf István s. k.,
tanácsvezető,
előadó alkotmánybíró

Dr. Balogh Elemér s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/113/2014.

Az Alkotmánybíróság Határozatai az Alkotmánybíróság hivatalos lapja, mely elektronikus formában, időszakosan jelenik meg. A kiadvány az Alkotmánybíróság döntéseinek gondozott, szükség esetén anonimizált változatú szövegét tartalmazza. Az Alkotmánybíróság Határozatainak egyes számai bárki számára, személyazonosítás nélkül, korlátozástól mentesen, díjmentesen hozzáférhetőek az Alkotmánybíróság honlapján: www.alkotmanybirosag.hu

A szerkesztésért felel: dr. Bitskey Botond, az Alkotmánybíróság főtktára
layout: www.estercom.hu

Kiadja a Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadó, Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6., www.mhk.hu
Felelős kiadó: Majláth Zsolt László ügyvezető
HU ISSN 2062–9273